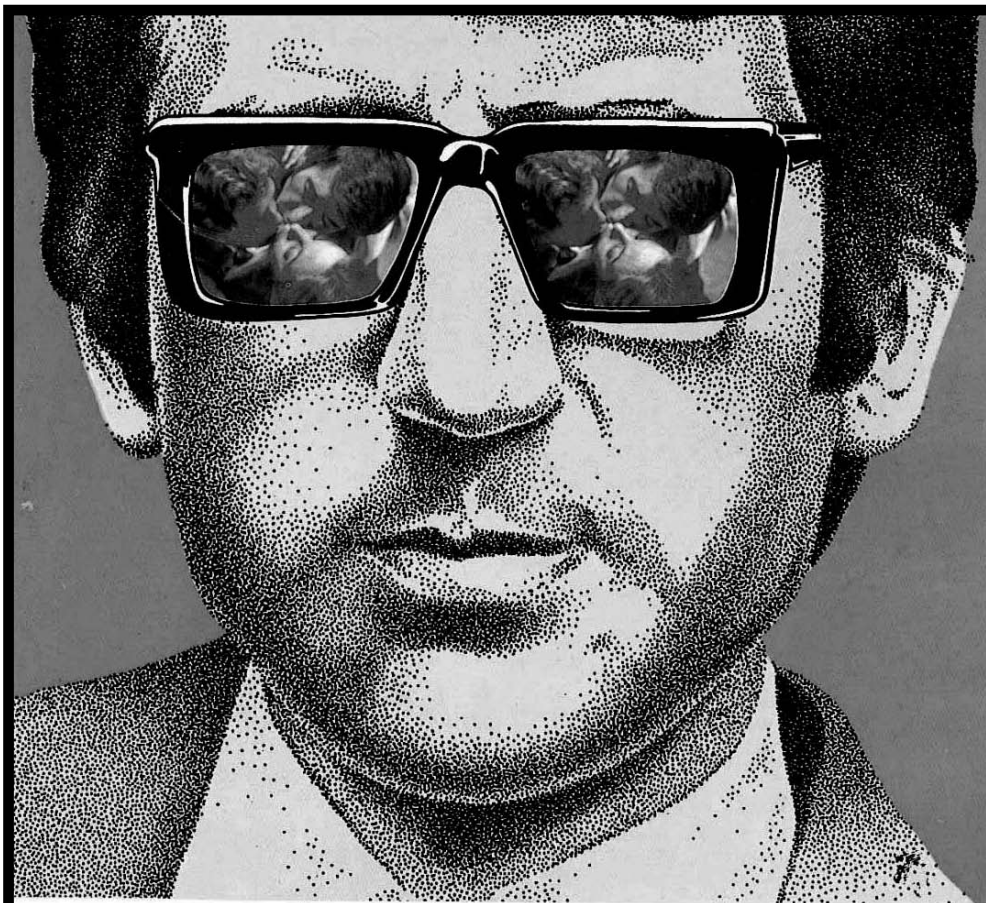

«L'interès generalitzat per totes les facetes de la sexualitat es va traduir, també, en una creixent visibilitat homosexual»

represión. Iniciación al estudio de la homofilia, de Manuel Soriano Gil, i *El homosexual ante la sociedad enferma*, de José Ramón Enríquez, el 1978. Per primera vegada en textos científics espanyols es considerava que la malaltia no es trobava en l'homosexual, sinó en la societat que el prejudjava, marginava i limitava.

Quant a la ficció, el 1975 es va estrenar a Madrid l'obra de teatre *Los chicos de la banda* i la pel·lícula *Cruising* (1980), estrenes a les quals assistí un reduït però significatiu nombre de representants de la comunitat homosexual madrilenya (dispersa i sense vincles organitzatius). Poc després, el 1976, quedava finalista del Premi Planeta (i esgotava vuit edicions en poques setmanes) el carmelita Antonio Roig amb la novel·la *Todos los parques no son un paraíso*, el contingut obertament gai de la qual li va costar la suspensió *a divinis*. Al trencador text de Roig el van seguir *Relatos sobre la falta de sustancia* (1977), d'Álvaro Pombo

EL DIPUTADO

El diputado, de Eloy Iglesia (1978)

(retornat a Espanya després del seu exili britànic); *Lanarquista nu* (1978), del valencià Lluís Fernández; *La comunión de los atletas* (1979), de Vicente Molina Foix. Els escriptors Alberto Cardín i Biel Mesquida, pioners del moviment gai llibertari, gestionaven des de Barcelona la col·lecció "Rey de Bastos", dins l'editorial Laertes, d'exclusiu contingut gai i lèsbic. Així mateix, l'editorial *La Sonrisa Vertical* i la col·lecció "Contraseñas", d'*Anagrama*, també van publicar obres de contingut homoeròtic. A Sitges, el 1977, s'estrena l'espectacle teatral *Nu*, basat en l'obra del poeta grec gai Kavafis. Poc després, el valencià Francisco Ors escriví la contundent peça teatral *Contradanzas*, estrenada el 1980 al madrileny Teatro Lara. En cinema, Ventura Pons va estrenar el film *Ocaña, un retrato intermitente* el 1978, basada en la vida d'Ocaña, cèlebre personatge de les Rambles barcelonines. El mateix any s'estrenava *Un hombre llamado Flor de Otoño*, de Pedro Olea, que narrava la història d'un advocat català que feia actuacions com a transformista en temps de la dictadura de Primo de Rivera. El cineasta més decisiu del moment, però, fou Eloy de la Iglesia: basc, homosexual i simpatitzant de l'extrema esquerra. Les seves pel·lícules tractaven temes de rabiosa actualitat i candent polèmica: política, delinqüència, terrorisme, drogues... i homosexualitat. Concretament, a *Los placeres ocultos* (1976) i a *El diputado* (1978), ambdues amb un gran èxit de públic. *